

ตามฉบับจริง... ตี้อำมาตยา

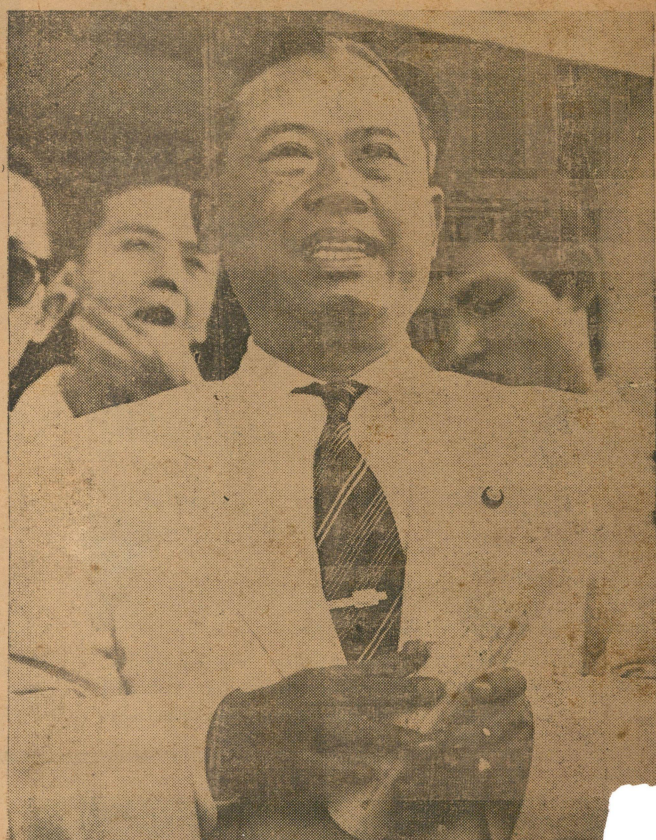

ลัทธิดีปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๑... เราขอ

รณาคณะพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากล
โลกจงดลบันดาลให้ท่านผู้อ่าน "ไท-สัปดาห" จงประสบแต่
ความสวัสดิมีชัย คิดประสงค์จำนงใดก็จงสำเร็จสมดังความ
ปรารถนาเนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่นี้ขอความสุขความเจริญ
จงมีแด่ท่านตลอดกาลนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอให้เมืองไทย
อันเป็นที่รักของเรา จงมีรัฐบาลที่เข้มแข็งเป็นที่ไว้วางใจของ
ประชาชนพลเมืองทั้งหลาย และเป็นรัฐบาลประชาธิปไตยของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จะพึงเสกสรรค์ความสุขให้แก่
ปวงชนอยู่ตลอดไป ศัตรูหมู่ร้ายที่จะมาย่ำยีชาติไทยจงพ่ายแพ้
พินาศ!

ในโอกาสวันขึ้นปีใหม่นี้ นอกจากการให้คิดให้พรั่นทามประเพณี
และการให้ของขวัญซึ่งกันและกันแล้ว ขึ้นนี้ยังเป็นปีที่พิเศษไปกว่าปีอื่นๆ
ด้วย เพราะประชาชนชาวไทยอาจจะได้รับของขวัญอีกอย่างหนึ่งโดย
ตัวท่านนั้น นั่นก็คือรัฐบาลชุดใหม่ภายใต้การนำของพลโทถนอม กิตติขจร
นายกรัฐมนตรี แก่รัฐบาลชุดนี้จะเห็น "ของขวัญ" สำหรับปีใหม่ของประเทศ
ประชาชนได้อย่างไรนั้น เราจะได้อธิบายต่อไป.

ก่อนอื่น, เราจะให้พูดถึง พลโท ถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรี
ตัว บุคคลผู้หนึ่งผู้คนที่ตามจริงแล้วก็เป็นผู้ที่ประชาชน คาดไม่ถึงว่าจะเข้า
รับตำแหน่งอันสำคัญที่สุดนี้ นายกรัฐมนตรีคนใหม่ของประชาชนซึ่งจะ
ได้บริหารราชการงานเมืองสืบต่อไป ภายหลังรัฐบาล ๕๐ วัน สิ้นสุดอายุ
ลงแล้วนั้น เป็นที่คาดหมายกันว่าคงจะไม่พ้นนายพจน์ สารสิน นายกรัฐ
มนตรีคนเก่า และก็ยังเกิดเสียงเรียกร้องกันทั้งเมืองขึ้นจริง ๆ ขอให้นาย
พจน์ สารสิน รับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีสืบต่อไป ในเหตุผลที่ว่านาย
พจน์ สารสิน เป็นบุคคลผู้ปราศจากด่างพร้อย หากมีแต่เกียรติประวัติอัน
งามเป็นอย่างยิ่ง และในขณะที่เขายกขึ้นประชาชนก็คาดหมายกันต่อไป
ว่า ถ้ายังเอื้อนายพจน์ สารสินไม่ยอมรับตำแหน่งนี้ จะด้วยเหตุผลประ
การใดก็ตามที่ ผู้ที่จะมาเป็นนายกรัฐมนตรี ก็ควรจะเป็นจอมพลสฤษดิ์
และรัชต์ ผู้บัญชาการทหารสูงสุดเอง.

ความคาดหมายเหล่านี้ล้มเหลวไปโดยสิ้นเชิง ในเมื่อครั้งที่
นายพจน์ สารสิน ไม่ยอมรับตำแหน่งนี้ ไปโดยสันทัดกับนายถนอม
เป็นพลโท ถนอม กิตติขจร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมในชุดนี้ และ
วันนั้นเอง จากการประชุมและการเห็นชอบของพระภคสฤษฎีและพระภคสฤษฎี
คมร่วมกัน ตลอดจนการสนับสนุนของฝ่ายทหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งจอมพล
สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ผู้บัญชาการทหารสูงสุดด้วย.

เพราะเหตุนี้เอง พลโทถนอม กิตติขจรจึงต้องถอยอยู่ใน "ภาวะจำ
ยอม" คือหมายถึงการยินยอมรับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีด้วยความจำใจซึ่ง
พาใช้ความสมัครใจมาแต่แรกไม่ การถอยอยู่ในภาวะเช่นนี้ เป็นเหตุให้พลโท
ถนอม กิตติขจร อึดอัดใจอยู่เป็นอย่างมาก เพราะตนเองมิได้เคยคลุกคลีอยู่
กับการเมืองมาแต่ก่อนนอกจากการทหาร ทั้งยังยินยอมต่อหน้าคนทั้งปวงอีก
ว่าไม่ผู้สันทัดนัก เกรงว่าบริหารราชการงานเมืองไม่ได้รับผลเต็มที่ แต่
เมื่อถอยอยู่ในภาวะเช่นนี้แล้ว ถ้าต้องปฏิบัติหน้าที่นั้นให้เข้มแข็งสืบไป.

การยอมรับว่าตนยังไม่สันทัดกับกิจการเมืองของพลโทถนอม กิตติ
ขจรนั้น ยังเป็นเครื่องวัดไม่ได้ว่า ประชาชนจะได้รับ "ของขวัญปีใหม่" ของรัฐ
บาลใหม่ได้อย่างไรหรือไม่เพียงใด เพราะเรายังไม่ได้พบว่าคณะรัฐบาลใหม่ทั้ง
คณะนั้นมีรูปโฉมโฉมหน้าเป็นอย่างไร เราจะได้มีโอกาสได้ประจักษ์ (อ่านต่อหน้า ๕๐)

สภานายกรัฐมนตรี...จากซ้ายไปขวา พลโทถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรีคนใหม่, นายอว อภิวงค์, อดีตนายกรัฐมนตรีนายพล และนายพลเสนาธิการ อธิบดีนาถกรร มนตรีเถาวัลย์ ในวันเปิดสมัยประชุมสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๐๐

ใบ ใบสีปดาด

ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๘๖
จันทร์ที่ ๖ มกราคม ๒๕๐๑

หน้า	
สรุปและวิจารณ์	๖
โดย B.BOMB "คราน์ ทอนตง"	
บทวิจารณ์การเมือง	๘
โดย "คราน์"	
นรสมัยวิค	๑๐
โดย ศวิรัตน์ ตอปนรัตน์	
จดหมายการเมือง	๑๒
โดย "ประธารณ"	
เรื่องสน-สน	๑๓
โดย ภาพ	
กินรีว่าให้	๑๔
โดย อีเอ	
ปากกาพาไป	๑๖
โดย ไร-นาค	
ในสนาม	๑๗
โดย นอเรน	

ทัศนวิจารณ์เมือง	๑๗
โดย วัฒนา พยัคฆนิ	
ขอดดาวเทียม	๒๐
โดย มนต์ จรรยงค	
จากระเบียงพรรคการเมือง	๒๒
โดย วัฒนา	
เปรสส์คอนเฟอเรนซ์	๒๓
โดย ไบรรพทสิงห์พันธุ์	
บุคคลในข่าว	๒๔
โดย ไท เทพราช	
ชีวิตจากอังกฤษ	๒๕
โดย นภาพร	
เรื่องหนึ่ง ๆ	๒๗
โดย แดง พยัคฆรรณ	
เคไกร	๒๘
โดย ลธ มาสโค	
อักษรเสรี	๔๗
โดย ปันแก้ว	
ออกอากาศ	๔๘
โดย คานท์ ดินพันธุ์	
สังคม	๕๐
โดย ศ.ส.ว.	

ภาพการเมืองและสังคม
โดย มนต์, ลอธ, ทวี, ครบวร

ปัญหาวิชาการ

ครู ประชาบาล...ยังไม่ได้ รับเงิน.

เรียน ร.ม.ค. กระทรวงศึกษา ผ่าน ไท-สันดาห์.

กระผมเป็นครูโรงเรียนราษฎร ได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐบาลคือ เงินอุดหนุนเงินรายตัวนักเรียน แต่เดือนพฤศจิกายน ยังไม่ได้รับทราบ ว่าทางจังหวัดไม่มีเงินจ่ายให้ และได้ทราบจากวงการภายในว่าประจำ เดือนธันวาคมก็ยังไม่ได้อีก เพราะทางจังหวัดต้องจ่ายเงินคดเบิกครูประชาบาล ขอให้ พณฯ ท่านโปรดเห็นใจครูโรงเรียนราษฎรด้วย เงินเดือนเพียง ๓๐๐-๔๐๐ บาทไม่ใช่น้อยปกติไม่พอใช้อยู่แล้ว เมื่อมาถูกคิดค่าเช่าเช่นนี้จนการกุ หนักขึ้น กรณขอให้ท่านได้สั่งจ่ายตามกำหนด และเวลา เพราะทางจังหวัดก็ทราบค่าเช่าการจ่ายเงินแผนกนี้เป็นประจำ อยู่แล้วจึงเรียนมาเพื่อทราบ.

ขอแสดงความนับถือ.

ครูโรงเรียนราษฎร.

๑. ไททอง จ.อ่างทอง

ขานากาลังเดือดร้อนแน่แล้ว!

เรียน อธิบดีกรมชลประทานผ่านบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ไท-สันดาห์

เนื่องด้วยเขื่อนกั้นน้ำในเขตท้องที่ตำบลบางระจัน หมู่ที่ ๕ อ.เสนา ได้สร้างขึ้นเพื่อกั้นน้ำ ช่วยชาวนาชลประทานไม่พอมัดความต้องการ แต่ว่าได้มีมุนษอุบาทว์ทำลายกั้นกั้นน้ำ ๕ ตัวนี้ ในเขตชลประทาน โดยเฉพาะ ๕ ตัวนี้เร่งรีบทำยังไม่เสร็จเลย มุนษอุบาทว์ผู้นี้ได้วิ่งค้นทาง อ่างทอง ทางชลประทานให้เปิดวันที่ ๑๐ ธันวาคม แล้วผู้ชาวบ้านและตำบลบางระจัน เรื่องเข้า จึงได้ร่วมมือกันตั้งคำร้องขอให้เปิดวันที่ ๒๐ ธันวาคม เพราะอาจจะทำให้ข้าวเสียหาย ถึงกับทางไกล หรือ ผู้จะขึ้นคำร้องมาประชุมและใช้คำต่างๆ นานาว่าพวกชาวบ้านกั้นกั้นกั้นพวกจะบิ ดินเข้าไปถ่วงข้าวคันก็ปรากฏว่ายังเขื่องถึงท้องทุ่ง และยังมีอีกพวกเจ้าเจ็ดนางเข้าเอาเงินคำ ร้องมาขอให้เปิดเพราะน้ำมากไป แต่พวกเจ้าไม่ฟังให้เปิด จึงกับเอาหลักฐานมาให้ดูแต่ก็ไม่ กรณพจนเจ็ดนาง พวกบ้านกลางคลองวังเรื่องว่าขอให้เปิดวันที่ ๒๐ ธันวาคม จึงได้ร่วมมือกันตั้ง คำร้องขอให้เลื่อนไปเปิดวันที่ ๓๐ ธันวาคม เพราะยังพอถ่วงน้ำอยู่ แต่ทางนายประจักษ์รับ ทางอ่างทอง กลับเอาคำร้องของพวกบางระจันมาให้ดูว่าเปิดวันที่ ๒๐ พวกเจ้าเจ็ดนางก็ฟ้องพวก กัดบ้านด้วยความพมดหวังเพราะต่างคนต่างไม่มีความจริงว่าถูกทางเจ้าหน้าที่คนตาอย่างและขอ ที่สุด พอนายเจ็ดนางและพวกกันจนจึงรู้ว่าเสียที่เขาเสียแล้ว ความจริงพวกชาวบ้านทุกคนยังไม่ มีโรคตาทำให้เปิดเลย เพราะข้าวยังเขื่องอยู่อาจจะเสียหายไปถึงได้ ดังนั้นจึงขอให้ท่านอธิบดี โปรดเห็นใจและดูบ้าง เพราะเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นทุกปี คงว่าพวกเจ้าหน้าที่จะมีสันติ ส่วนเสียอยู่กับพวกกระมัง จึงได้เดือดร้อนหนักและแสดงเป็นคำร้องด้วยคำร้องออกนอกหน้า.

ขณะที่เขียน ร.ม. นี้ทางชลประทานได้เปิดเขื่อนขึ้นแล้ว ถ้า โปรดได้เร่งรีบในการเปิด โดยด่วน เพราะข้าวยามนี้เหลือหลายแล้วถ้าจะไว้ไว้ ความเสียหาย ความเจ็บและความตาช ของราษฎรอยู่กันท่าน และบรรณาธิการโปรดช่วยเหลือในหนังสือพิมพ์ของท่านให้ด้วย ถ้าทำได้ เพื่อโรธังค.

ขอแสดงความนับถือ

ชาวนาอำเภอเสนา

บ้านเจ้าเจ็ด อ.เสนา จ.อ่างทอง

(อ่านต่อหน้า ๑๖)

สรุปแสงวิจารณ์ **บ้าน** ในรอบ สิบตา

มักก็ เป็นคนที่เกี่ยวโยงกับเขาทั่ว

บ้านของเรา

จอมพลของประชาชน-บ้าน

สัปดาห์นี้เป็นสัปดาห์แห่งความเศร้าสลดของประชาชน เพราะปรากฏว่าจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ขวัญใจของประชาชน ผู้มีถ้อยคำวิญญูญาณ เมื่อ ๑๖ กันยายน ได้ล้มป่วยลงกะทันหัน เพราะเหตุที่เหนื่อยในการเมืองคือการรักษาพรรคชาติสังคม, การประชุมสมาชิกอันชวนให้ ส.ส. ตามฝ่ายกล่มเถรวาทน์ เข้าอยู่ในพรรคชาติสังคม และการไปเยือนของนายพจน์ สารสิน ไปรับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีจนถึงขนาด ซึ่งทางสามประการนี้ จอมพลสฤษดิ์ไม่ได้รับความสำเร็จ ความประสงค์เลย นอกจากความเหนื่อยเหนื่อยจนล้มป่วยลง.

แม้จะล้มป่วยและแพทย์ห้ามเยี่ยม ห้ามรบกวน แต่โดยที่เป็นผู้รับผิดชอบต่อความสงบสุขของ ประชาชนทั้ง ชาติ จอมพลสฤษดิ์ ไม่อาจนอนนิ่ง ๆ ตามคำสั่งของแพทย์ได้ ได้ประชุมคณะทหารบนห้องนอน คิดเลือกความนายกรัฐมนตรีคือพลโทดอนม กิตติขจร ผู้ซึ่งไม่มีใครคิดกว่าหรือคิดเท่า นอกจากนั้นยังจะต้องคัดเลือกรัฐมนตรีบนเตียงนอนอีกต่อไป

จอมพลสฤษดิ์จะต้องรอดูการรักษารัฐบาล การเสนอของประมาณแผ่นดินเสร็จแล้ว จะได้เดินทางไปรักษาตัวในประเทศอเมริกา ซึ่งเป็นการรอนาควี แรมเกือนแรมปี เพราะจะ

ท้องฟัดผ่อนและว่างสมองจากการเมืองไทยเกิดซาก.

ประชาชนคนไทยได้ทราบข่าวการป่วยของจอมพลสฤษดิ์ด้วยความ ซดใจ และเศร้าโศก และเป็นห่วงอย่างสุดซึ้ง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ได้ทรงแสดงความห่วงใย โดยให้สมุทราของครุฑ นาคระเข้าคอกไม้ ไปประทานแก่จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ที่บ้านสีเส และทรงถามว่าอาการป่วยกับทรงอวยพระพรขอให้จอมพลสฤษดิ์ จงหายจากอาการป่วยโดยเร็วเถิด จอมพลสฤษดิ์ได้รับสักขารซึ่ง ในพระมหากรุณาธิคุณครั้งนี้ เป็นอย่างยิ่ง และอาการค่อนข้างดีขึ้น.

จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนักการทหารที่เข้มแข็ง และออกตัวอย่างเยือกเย็นสามารถยืนหยัดในที่ประชุมโดยไม่ท้อถอยตลอดเวลา ๔ ชั่วโมง ในพรรคชาติสังคม และคิดก่อนไปอีก ๒ ชั่วโมงถึง ๓ ชั่วโมงจนเป็นสาเหตุให้ล้มป่วยคราวนี้ จอมพลสฤษดิ์ได้ปรารภกับคนใกล้ชิดว่า "อ๊ะเป็นทหาร ไม่น่าป่วยกันนักหรอกไม่ว่าเรื่อง เหมือนกับไม่ได้พูด ๔ ชั่วโมงเศษอยู่พูดอยู่คนเดียว จนพรรคพวกมันเห็นท้วงบอกให้นั่งไม่ไถ่เลย"

เมื่อจอมพลสฤษดิ์ล้มป่วยลงนั้น ประชาชนผู้ให้จอมพลสฤษดิ์สู้ไม่ถอย ย่อมจะห่วงใยในอาการป่วยของท่าน ▲

B. BOMB

บ้านของเขา

การประชุมเอเชียอฟีรี

กา ชุมชุมก่อกำหนด

ณานิคมแบบประยุกต์

ดูเหมือนกับว่า ปราสาทชัยวิมม่น้ำไหล ที่ชัยบุรีมเหมือนปราสาทร้างมานานบนยอดเนินคันทิวังเรื่องขึ้นออกวังหนึ่ง ในปราสาทเต็มไปด้วยผู้คนจำนวนนับพัน ๆ คน ถัดถัดไปก็ด้วยชนนนานาชาติ ที่เข้ามาประชุมในฐานะชาติอิสระเท่าเทียมกัน ขณะนี้รุ่งโรจน์กว้างขวาง ถัดถัดจากแคบเล็กตื้นลึกเขาว เมื่อบรรดาผู้แทนชาติต่าง ๆ ทั้งสี่สิบชาติ และนักสังเกตการณ์ ประมาณไม่ต่ำกว่าห้าร้อยคน หลั่งไหลเข้าสู่นครหลวงของอินโดจีนที่ ๒๕ ธันวาคม นี้เป็นต้นมา.

ทั้งนี้เพื่อ การประชุมที่เรียกว่า "เอกภาพเอเชียอฟีรี" หรือการประชุมที่ค่ายนักล่าเมืองขึ้นเก่า สะทกสะท้านเต็มทน เลยย้ายเข้าที่ว่าการประชุมคอมมิวนิสต์ เอเชียอฟีรี" รั้วแล้วรื้อออกไป.

ทั้งนี้เพราะการประชุมครั้งนี้เป็นการประชุมบรรดาประเทศ อุตคตเมืองขึ้น ประเทศเมืองขึ้นและประเทศกึ่งเมืองขึ้น ซึ่งนักชุมหมอนทาทางพิภพอิสระภาพที่มีอยู่แล้ว มิให้ต้องสูญเสียไป และทาทางให้โคอิสราภาพเทียมเคยได้ให้แก่ประเทศ เพื่อร่วมทวีปของคนที่ยังจมอยู่ ใต้แอกอำนาจนิคมของมหาอำนาจตะวันตก และท้ายที่

สุดท้ายเพื่อทาทางซึกักเข้า อยู่สรวกความก้าวหน้าของสองทวีปนี้ ที่ประเทศผู้เจริญแล้วทั้งหลาย ในตะวันตกเขาไม่ยอมให้เข้า...

นั่นแหละ ฝรั่งเศสถึงเรียกว่าเป็นการประชุมของคอมมิวนิสต์นั้นยัง...

การประชุมได้เริ่มขึ้น ในวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๐๐ เป็นต้นมา...

ระเบียบวาระการประชุม มีอยู่ว่า จะให้มีการพิจารณาปัญหา การต่อสู้เพื่ออิสรภาพ ของบรรดาประเทศเมืองขึ้น ในเอเชียและฟิรียา การกำจัดและต่อต้านระบบล่าเมืองขึ้น ที่ยังคงค้างอยู่ในสองทวีปนี้ ตลอดจนปัญหาพิพาทต่าง ๆ ระหว่างประเทศนักล่าเมืองขึ้น ... พหิภพและคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและสตรี... ทาทางระบิการทดลอง ระบิคนิวเคลียร์ทุกชนิด... ถ้าก็ยังมีทาการกดขี่ชนผิวสี ... ร่วมกันพัฒนาการเศรษฐกิจสังคม การเมืองและวัฒนธรรมของชนสองทวีป.

ความจริง เมื่อพิจารณาการะเบียบวาระแล้ว ก็เห็นว่ามีอะไรผิดแปลกแตกต่างไปจากการประชุมอัฟิโรเอเชียอาซันรั้วมาดที่เมืองยันทง นครหลวงที่สอง ของอินโดจีนเมื่อปี ๑๙๕๕ โนนเลย ... แต่ทากว่าการประชุมครั้งนี้เกิดขึ้น อีกคงหนึ่งโดยเป็นที่ชุมนุม ออกความคิดเห็นของ "ประชาชน" ซึ่งไม่ต้อมมีข้อผูกพัน "พันธระณัใด ๆ" ในเรื่องนโยบายการเมืองกับประเทศตะวันตก การแสดงความคิดเห็น จะเป็นไปอย่างเสรี

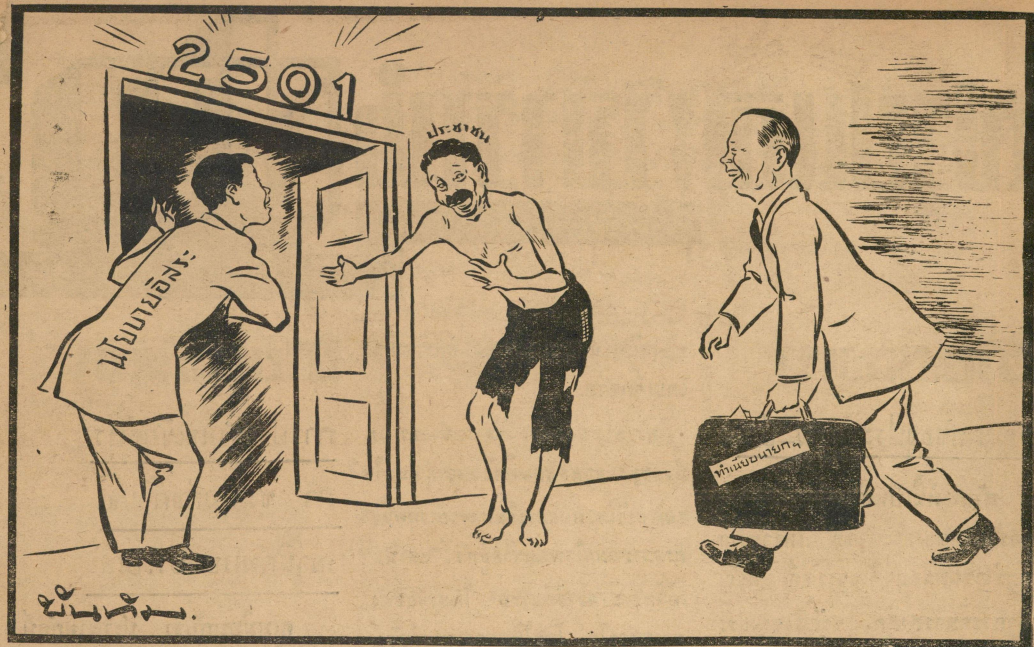
**สนุนผลงานทุกชิ้น ซึ่งสำเร็จมาใน
ด้านเป็นประโยชน์ แก่สาธารณชน**

เขาจะทวงเงินกู้ หรือว่าอภิปราชอย่าง
โน้นแล้ว ก็ขอเขาไม่ยอมช่วยเหลือ
อาวธมากับลตงัก หรือว่าอภิปราช
เขาดูยประเทศเมืองขึ้นก็ไปเถอะ ก็ขอ
ฝรั่งเขาให้ทำไดกัน ำงคมให้ลตมรัฐ
บาลทุนใหม่ แล้วอภิมจะเอาเถาอ
ที่ไหนหนง....

ปรากฏว่าทั้งนี้ วันเอ็กประชุม
๒๖ ธ.ค. จนกระทั่งถึงวันที่เขียนเรื่อง
นี้ (๓๐ ธ.ค.) การประชุมสภาการ
เมืองก็ได้อภิปราชปัญหาการเมืองต่างๆ
อย่างถ่วงช้าขวาง และเผ็ดร้อนกว่าการ
อภิปราชที่เมืองขึ้นคงมากนัก เพราะ
บรรณานอภิปราชเหล่านี้ไม่ใช่หลักการ
ทุกที่หรืออภิปราชเมือง ที่จะต้องคำนึงถึง
มรรยาตสังคมาอะไรคั้งนั้นการอภิปราช
จึงเป็นไปด้วยสำนวนอื่นๆ ให้ออ
ค้อมและวณ.

จากรายงานข่าวพิเศษ ที่ได้รับ
จากโคโรโคยทรงกล่าวว่า ปัญหาที่
เข้าสู่การประชุมครั้งนี้ ได้แก่ปัญหา
“สิทธิการกำหนดคามโทนเอง ของ
ชาวเกาะไซปรัส” ซึ่งเคยเป็นอาณานิ
คมฐานทัพของอังกฤษมาช้านาน และ
มาในทอนนี้ อังกฤษก็จัดการปกครอง
ด้วยวิธี “ฆ่าไม่ไว้หน้า” ฐานทั้งการ
อิสรภาพ ซึ่งผู้แทนไซปรัสได้วิงวอน
ต่อที่ประชุมให้ช่วยเหลือสนับสนุนสิทธิ
การกำหนดคามโทนเอง ของชาวไซ
ปรัส ว่าจะอยู่ภายใต้บริวารจะเป็นอิสระ
ในรูปใด อันเป็นเสรีภาพอย่างเต็มที่
จะนำสันติภาพมาสู่ชาวไซปรัสได้และ
เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องของชาวไซปรัส
ไม่ให้ทอดธุระล่าประจวบใจได้...

ปัญหาที่ทรงลงมา ก็ได้แก่ปัญหา
ของผู้แทนโสมาลีแลนค์ ซึ่งประกาศ
เมืองหลังการ “แพ้วศาสนา” ของพวก
มิชชันนารีผู้ประกาศศาสนาโปรตีสต์
ผู้ยาว่า ที่แท้หนักเครื่องมืออูยทาง
ให้เป็นทาสเมืองขึ้น แต่มหาอำนาจ
วณทเราภิ ๆ นั้นเอง เพราะในที่สุด
“ชาวผิวขาว ก็พระเจ้าที่มีสิทธิความ

ตะวันลับ-ปีใหม่ นายภใหม่

เป็นมนุษย์เหนือกว่า แม้กระทั่งในแผ่น
ดินของชาวโสมาลีแลนค์เอง”

ในกรณีนี้ผู้แทนชาวโสมาลีแลนค์
ได้วิงวอนต่อที่ประชุม ให้ร่วมกันเรียก
ร้องให้ฝรั่งเศสผิวขาวผู้ประเสริฐ คาม
คัมภีร์ของอองตพียาทหลวง ทั้งหลาย
ให้รักษาการถอนทหารของตนออกไปจาก
แผ่นดินของชาวโสมาลีแลนค์ โดยไว
เถิก อย่าได้ทรงเวรซึ่งกันและกันต่อ
ไปเลย...

ปัญหาที่สามได้แก่การสนับสนุน
การเรียกร้องเกาะอิเรียนของอินโดนี
เซีย จากความก้อต้านของเนเธอร์แลนด์
ผู้เป็นเจ้าของคำขวัญ “กินแคพ
ของท่านฉันขอยปกครอง ใครจะมา
ทำมา”

ปัญหาที่สี่รองลงมาได้แก่ปัญหา
การต่อสู้ระหว่างชาวอิตาลีเรบ ผู้ลงทุ
ส่วยอิสรภาพของตนด้วยชีวิต ซึ่ง
ได้เยิกเผยแพร่การควรรอิสรภาพที่ถูก
ฝรั่งเศสสังหารเสียจนเป็นรายการประ
จวบโดยที่ทวงว่า “ค่อย ๆ ฆ่าไปทีละ
น้อย ๆ ไม่ช้าก็หมดคณต้องอวอิสร
ภาพไปเอง”

ในปัญหานี้ ผู้แทนอิตาลีเรบที่เข้า

ประชุม ได้รับวาทอภิปราชอย่างวิระชน
จากที่ประชุม ด้วยเสียงปรบมืออย่าง
ถึกถ้อง...

ส่วนผู้แทนคิเซย์ ซึ่งเพิ่งถะพิก
ถะพอบมาถึงกรุงโคโร เอวณที่ ๒๕
บอถอผู้ล่อข่าวว่าระพณมาประชุม
ได้ ก็แทบะถึงแก่ความคายเสียถกลาง
ทาง เพราะวัชยาลอภิปราชพยายาม
ชักชวนมิให้มาประชุมอย่างสุกความ
สามารถ จะเพราะเหตุผลอะไรหนั้น ก็
เป็นทู้ ๆ ถนออยู่หน้าทะเล.

ในขณะที่ การอภิปราชปัญหา
การเมืองอย่างถึกถ้องหนั้นเอง ทางคาน
เศรษฐกิจ การอภิปราชก็ไม่ได้ถ้อง
ห่วยถ่นว่าถนแก่ใจ ผู้แทนผู้ยอีก
นั้นแหละ ได้เสนอขณญูถึกถึกประการ
ของถนต่อที่ประชุมในครั้งหนั้นถ้อ.

๑. เอะเชื้อพริภาเป็นย่านถึกถึก
ไปถักถักพียาถนแผ่นดินมาก ถักถักใน
โลก ถวระพิศุณถนเองว่า มั่งคั่งไป
ถักถักมณษยถวระถักถักในถักถักถักถัก
ถักถักความเอื้อเฟื้อในการช่วยเหลือถวระถัก
ถักถักถักถักในถักถักถักถัก.

๒. ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ
เป็นถักถักถักถักถักถักถักถักถักถัก

ถักถักความช่วยเหลือทางถักถักถักถักถัก
ถักถักถักถักถักถักถักถักถักถักถักถัก
เป็นถักถักถักถักถักถัก.

๓. การคานถักถักถักถักถักถักถัก
ของถักถักถักถักถัก ในถักถักถักถักถัก
ถักถักถักถัก.

๔. ถวระถักถักถักถักถักถักถักถัก
ทุกถักถักถักถักถักถักถักถักถัก.

๕. สหประชาชาติถวระถักถักถักถัก
พิเศษเพื่อพัฒนาการเศรษฐกิจ ของ
ประเทศถักถักถักถักถักถักถักถักถัก
ไปถักถักถักถักถักถักถักถักถักถักถัก
ถักถักถักถักถักถักถักถักถัก.

๖. ถักถักถักถักถักถักถักถักถักถัก
ถักถักถักถักถักถักถักถักถักถักถัก

๗. ถวระถักถักถักถักถักถักถักถัก
ถักถักถักถักถักถักถักถักถักถักถัก

นั่นแหละถักถักถักถักถักถักถักถัก
ถักถักถักถักถักถักถักถักถักถักถัก

ถักถักถักถักถักถักถักถักถักถัก
ถักถักถักถักถักถักถักถักถักถัก

ควรทำอะไรแล้วครับ!!

เจ้าหน้าที่เขาไม่ยอมให้เข้าร่วมประชุม โดยถามว่า...

“คุณจะเป็นผู้แทนของประเทศไหน?”

“ประเทศสาธารณรัฐจีนครับ”
 “อยู่ที่ไหนไม่ทราบ”
 “ว...ฟอร์โมซาครับ”
 “ขอโทษ ชาวฟอร์โมซาเขามีผู้แทนของเขาเองแล้วครับ”

“แต่เราเป็นผู้แทนที่ชอบด้วยกฎหมายของคนจีนครับ” ชักเสียงแข็งทำท่าเหมือนจะอ้างเอกสารรับรองของสหรัฐอเมริกาในสหประชาชาติ มาสำคัญ แต่เจ้าหน้าที่ฝ่ายการ ประชุมได้ชี้แจงเสียก่อนว่า...

“เรามีผู้แทนของชาวจีนที่รอภัยล้านคนมาประชุมแล้วครับ”

เขาเล่าว่า วันนั้นมันมืดได้ หันมาแสดงสถิติรายการ ที่สนามบินทำให้บรรยากาศเพิ่มความวิตกกังวลเล็กน้อย ▲

“กระวัน ทอแสง”

จากศาลา

ลากทางไกล.

นายตำรวจไทยมีชื่อเสียง ในมลายูและในหน้าหนังสือพิมพ์ต่างๆ ในแถบแหลมมลายู การมีชื่อเสียงของนายตำรวจไทยครั้งนี้ ไม่ใช่ปรายไรโรจีน ไม่ใช่แข่งขันกีฬาชนิดใด แต่... นายตำรวจไทย มีชื่อเสียงในมลายูด้วยการ “ถูกจำคุก” ฐานนำเงินเข้าไปในมลายูทางท่าเรือศุลกากร รับไว้พร้อมทั้งของกลาง คนตบตี ก่อเหตุขโมย...

ความเป็นมาของนายตำรวจไทยทั้ง ๒ คน ที่เห็นจะไม่ค่อยมาจากความหวงในเรือ “ลากทางไกล” เท่านั้นเอง อาจจะเริ่มครั้งแรกหรืออาจจะเริ่มครั้งที่เท่าใดก็ได้ ที่ทราบแน่ชัดเขาไปในมลายู “พร้อม ร.ต.อ. ชูศักดิ์ ศิริพิพัฒน์” ตำรวจประจำภาคใต้ ในอดีตเคยเป็นนายตำรวจจากมณฑลของ พล.ต.อ. เผ่า ศรียานนท์มาแต่ครั้ง ที่ความผิด “เรื่องภายใน” จนได้รับคำสั่งให้ย้ายไป “ใกล้ที่สุดแล้วจะใกล้ได้” เขาจึงถูกส่งตัวไปประจำภาคใต้...

ทางด้านศุลกากรมลายู ได้ทำการจับกุมเงินจำนวน ๑๕๓ ปอนด์ ซึ่งบรรจุอยู่ในกระเป๋าเงินในรถยนต์ส่วนตัวของ ร.ต.อ. ชูศักดิ์ พร้อมเงินพดด้วง

รวมชายแดนชื่อ ร.ต.ท. อัมพร มีสุวรรณเกิดในเขาค้อ ฅบวิเวททำเรือ มีสเตอร์เวอร์คซึ่งจะข้ามไปยังเกาะบีนัง

ตามมาอยู่ให้ทราบตามความฟ้อง ประมวลกฎหมายอาญาแล้ว ก็พร้อม กันพิจารณาให้ ร.ต.อ. ชูศักดิ์ไว้มีกำหนด ๖ เดือน นอกจากจะรับโทษ ไม่อยู่ในครอบครองแล้วจะหา นเป็นส่วนคนอื่น ๆ ที่ติดตามมาคือ นางเงินตรา เจ้าประเทศฉัตรทองมา ให้เงินบนเจ้าพนักงาน (มรท) ไม่ให้เงินเสียคืนทางตัว ส่วน ร.ต.อ. อัมพรตามมาอยู่ให้ปล่อยตัว...

“ไม่มีอะไรภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ ที่ตำรวจจะทำได้”

คำขวัญของใครคนหนึ่ง ที่ได้เคยกล่าวถึงตำรวจหลาย ยศกันคำขวัญนี้คือมีเกียรติยศแล้วแก่นายตำรวจไทยใหม่ลาย. ▲

“บัดนี้”

จากโรงขัง

ผู้อยู่ข้างหลัง

ผมคนหนึ่งยอมรับว่า การฆ่าตัวตายของคนเรานั้น บางครั้งมันมีประโยชน์มากทีเดียว ถ้าหากว่าบุคคลนั้นเป็นบุคคลที่สังคมรังเกียจ หรือ

ฆ่าตัวตาย เป็นคนที่เกี่ยวข้องกับเขาฆ่าตัวตายก็อาจไม่สำคัญไปไหนไปไหนก็ควรตายเสีย แต่บางครั้งก็พอมีเรื่องเข้าตึกเคียว ความไม่พอใจในสังคมที่คว่ำหน้าเบี้ยวบ้าง นั้ผมจึงอยากประเดิณพัก เพราะการตายนั้นไม่ใช่ตายแค่ตัวคนเดียว หรือสองคน แล้วทำให้คนที่อยู่ข้างหลังหมดหวังสลายใจขึ้นได้บ้าง แต่การตายชนิดนี้ กลับทำให้คนที่อยู่ข้างหลังทุกข์ทรมานไปอีก...

ถึงเช่นเมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคมที่ตัวเอง คนที่ค้าขายมันมันขายของ หักเงินใหม่ ทุกคนให้พิมพ์หมดว่า เจ้าของร้านขายของชื่อเคียวเมียงได้ ฝ่ายขายชื่อนายบุญศรี ฉัตรวิชัย อายุ ๒๕ ปี ฝ่ายหญิงชื่อนางจันทร์ไทย อายุ ๒๒ ปี เป็นสามีภรรยาจนยังไม่น่าจะตายเลยเพราะทั้งสองยังเป็นคู่สามีภรรยาที่ยังหนุ่มสาวเหลือเกิน...

ตามทางสืบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจปรากฏว่า ก่อนเกิดเหตุสามีภรรยาคนนี้รักกันยากจะถล่มกัน ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง ให้ชาวบ้านเห็นเลย เวลาที่มีลูกค้ามาติดต่อซื้อของก็ซื้อขายของดีที่จากอ้อมหวาน แต่มาในระหว่างที่... นั้ ญาติพี่น้องเล่าว่าสามีมีเรื่องไม่ถึกเขิน คือได้ทราบดี

มาว่า คู่รักเก่าของฝ่ายหญิงได้มาพาและไปพาหนีออกไปเที่ยวบ่อย ๆ ซึ่งรู้สึกล่า ฝ่ายสามีก็โกรธไม่พอใจอยู่เหมือนกัน แต่ก็ยังไม่เคยเห็นคนทั้งสองทะเลาะกันสักครั้ง จนกระทั่งถึงก่อนเข้าวันเกิดเหตุเมื่อวันที่ ๑๙ ... เสียชีวิตกันในวันเกิดในวันของสองสามีภรรยาคน ๓ นั้ พอใส่เข้าไปก็พบว่า ทั้งสองโดนคนตายอยู่เคียงข้างกันแล้ว และใกล้ ๆ ศพยังมีพระพุทธรูปตั้งอยู่ด้วย...

ภาพที่เห็นทำให้ทุกคนตกใจไม่ลง และตกถึงไปคาม ๆ กัน แต่ก็ยังไม่กล้าพอไร ที่ระทึกทักจริงใจพบเห็นใกล้เท่าทุกวันนี้ นั้คือภาพของลูกน้อย

หากำแพงหนักร้างว่างไว้ให้คนอื่น
พอเมื่ออยู่กับตนเอง... มันเป็นเรื่อง
ของมนุษย์ธรรมดาหรือ ถ้าหากว่าผู้
เป็นพ่อหรือแม่จะโศกสลดคิดว่า ผู้
ซึ่งหลงก็อยู่คนเดียวอยู่ใครเลย.▲

‘นักสืบ’

แก้กลเจ้าหนี้

ด้วยการกระชาก

พร้อมๆ กับความยุ่งๆ ในการ
เมือง คึกคักกรรมโรคก็อุบัติขึ้น
อรุณรุ่งเป็นการสังคายน์เก่า ๒๕๐๐
ซึ่งนับว่าโรคเขาเสียชีวิตๆ เพราะ
นอกจากพ่อจะถูกฆ่า แล้วลูกชายวัย
เรียนก็พลอยถูกฆ่าด้วยอย่างโรคเห็บ
โรคมะเร็งธรรมดา.

การสังคายน์อย่างทุกโรคนี้เกิด
ขึ้นเมื่อก่อนฤดูร้อนวัน ๒๕ เดือน
๕ ที่ถนนเพชรบุรี จังหวัดพระนคร
ผู้เคราะห์ร้ายตามราย ถึงแก่ต้องเสีย
ชีวิตเป็นชายจำนวน ๔๒ และลูกชาย
อายุ ๑๖ ปี กำลังเรียนหนังสืออยู่
พ่อชื่อนายทงชัย แซ่โจ้ว และลูก
ชายชื่อสมชาย พามารถเกิดวันศุกร์
เดือน ๕ ตามเรื่องราวก่อนเกิดคือ เวลา
ประมาณ ๓ น.ทุกวัน นายทงชัย
ถือเอาการสังคายน์มาทำกัน
เป็นอาชีพที่ระอากจากบ้าน ไปรับชม
ซึ่งก่อน แล้วจึงไปเอาตัวไก่เล็ก
น้อยไปขายที่โรง และเมื่อออกจาก
บ้าน นายสมชายผู้เป็นลูก ก็จะ
ออกมาเรียกประจำให้ เป็นประจำทุก
วัน แต่ในวันที่ ๒๕ นั้นเอง ทั้งสอง
พ่อลูกก็ออกจากบ้านโดยปกติ พร้อม
จักรยาน แต่เกิดเคราะห์ร้ายถูกแทง
เสียพรุ่งนี้ทั้งทั้งสองพ่อลูก ทำกัน
โดยไม่คาดฝันบ้านนั้นเอง.

ก่อนจะถูกแทงนั้น ‘จะสังหาร’
ให้หรือไม่ให้ไม่ทราบด้วย และไม่ทราบ
ว่าใครเป็นคนแทงเพราะถ้าไม่มีคนเห็น
ก็ไม่ทราบว่าใครจะเป็นผู้แทง เป็นอัน
ว่ามีข่าวร้ายมา ในความมืดนั้นเองเป็น
ผู้กระชากเกี่ยวกับทั้งสองคน แต่เพราะ
ประตูกำลังเปิด นายทงชัยผู้เป็น

และนายสมชาย ผู้เป็นลูกถูกแทง
เพราะเมื่อตำรวจ มาตรวจค้นตามตัว
แล้วก็ไม่ปรากฏว่าในภายในมีสิ่งมีค่า
ก็จะให้หรือให้หายไปไม่ออกเสียจาก
มือผู้เจ้าหนี้-ลูกหนีหายไป พอถึง
คนร้ายเท่านั้น จึงพอสันนิษฐานได้
เพียงว่าพ่อเป็นแก๊งค์เจ้าหนี้เท่านั้น

คดีโรคเรื้อรังนี้พอจะเป็น ข้อสัง
เกตได้เหมือนกันว่า ใครก็ตามที่เป็น
เจ้าหนี้แล้วก็ควรระวังตัวให้หนัก
การออกจากบ้านยามวิกาลนั้นไม่ปลอดภัย
กับ และบรรดาถูกแทงทั้งหลายนี้ก็ไม่
น่าจะเป็นคนไร้อะไรอย่าง เขาแค่เพื่อ
ตัวรอดพ้นจากหนี้เท่านั้น โดยที่. ฟัน
มนุษย์ ผู้รอดชีวิตเช่นเดียวกับคนที่
พลอยเสียชีวิตไปด้วย. ▲

เทวิน

จากวังปารุณ

ความลับ ไม่มีในโลก?

เมื่อเร็ว ๆ นี้มีข่าวจากหนังสือ
พิมพ์รายวันบางฉบับได้เสนอข่าวว่า มี
ผู้พบแหล่งซ่อนอาวุธที่สมัย ล้วนเป็น
ชั้นนอก ต่อมาพลสทศกรมอยู่ในท้อง
ใกล้วัดกัญญะสามเสน พร้อมทั้งด้วย
กระสุนปืนสั้นทุกนัด ก็ได้นำมาถาม
ถึว่าอาวุธดังกล่าว คงจะได้นำไป
ซุกซ่อนไว้จากผู้ที่หมั่นหาการระอาก
ไม่สงบ แต่ยังมีเหตุผู้ไปพบเห็นเข้า
เสียก่อน.

ข่าวนี้เป็นข่าวที่น่าสนใจ แต่ประ
ชาชนอยู่เป็นอันมาก เพราะอย่างนั้น
ที่สุด การพบอาวุธชั้นนอกหลายกระ
บอกอยู่ในที่ ๆ ไม่น่าจะมีผู้เอาไปซุก
ซ่อนไว้ ในยามที่บ้านเมืองถึงอยู่ใน
ภาวะไม่ปกติเช่น ย่อมทำให้เกิดการ
วิพากษ์วิจารณ์ได้หลายทาง ซึ่งน่าจะ
ว่าการวิพากษ์วิจารณ์นั้นจะนำไปใน
ทางใดเป็นสิริมงคลแก่บ้านเมืองนัก
ในโลกาตเกิดด้วยทางไหนของกรม
ตำรวจประจำวังปารุณ ก็ได้แถลงราย
ละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ คอผู้แทนหนังสือ
พิมพ์เมื่อเช้าวานที่ ๒๕ เดือนนี้ว่า.

เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๐๐
เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. เศษ ซึ่งเป็น
ขณะหยุดพักเรียน มีเด็กนักเรียนของ
โรงเรียน เอนมมาคารก ที่วัดกัญญ
สามเสนคนหนึ่ง ได้ไปเล่นลูกตีไฟ
ที่แห่งหนึ่ง มีเรือลูกตีไฟตกลงไปใน
ท่อ จึงได้ลงไปงมลูกตีไฟที่ตก มีเรือ
มือไปความเจอเอาถังพลาสติกที่ใส่
มอมอยู่ เด็กผู้นั้นไม่กล้าเอื้อม จึงนำ
ความไปบอกแก่ นายแสง จิตรจำ
ครูโรงเรียน เอนมมาคารก เมื่อพบ
แสงทราบ จึงไปบอกต่อเจ้าพนักงาน
กล่าวขึ้นมา เมื่อเด็กออกมาถูกพบอา
วุธปืนดังกล่าว นายแสง จิตรจำ
จึงนำความไปแจ้งต่อ นายร้อยเวรส
นี้ตำรวจสามเสน เจ้าหน้าที่จะนำ
รถไปทำการตรวจอาวุธขึ้นในท้องปล
ก็เกิดเกิดนักเรียนพบ ปรากฏว่ามี
พ่อรวมอยู่ ๓ กระบอก คือปืนเอ็ม
๒ กระบอก แมกกาซีน ๑ อันปืน
กระบอกหนึ่งบรรจุกระสุนไว้ ๒๕ นัด
อีกกระบอกหนึ่ง ๓๐ นัด ส่วนอีกกระ
บอกหนึ่งเป็นปืนคาร์ไบน์ แขนงเอ็ม
ชนิกไม่มีฐาน ยืนคาร์ไบน์กระบอก
นี้ตามหลักฐานว่าเป็นปืนของนายวิ
เชษฐ์วิเศษคือเมธิดา ซึ่งได้แจ้งท
ไว้ ๓ ปีมาแล้ว เจ้าหน้าที่จะสันนิษ
ฐานว่า คนร้ายคงลักมาจากตอนแ
มาซุกซ่อนไว้ เพื่อเอาผลขโมยไป
อีกคนหนึ่ง แต่ยังมีเหตุผู้ไปพบเข้า
เสียก่อน.

เมื่อพิจารณา ตามถ้อยแถลงของ
ท่านโฆษกกรมตำรวจดังกล่าวมาแล้ว
ข้างต้น ก็เป็นเหตุเพียงพอที่จะ
อาวุธชั้นนอก ตามข่าวของหนังสือพิมพ์
เป็นเรื่องจริงแล้ว ที่คนร้ายมีความ
ฉลาด ไม่สามารถจะนำเอาสิ่งที่มี
โทษเป็นแหล่งซ่อนอาวุธใหญ่ได้ที่จะ
ก่อความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนคน
เดินถนนอย่างใดก็ได้ แต่ในเวลาเกิด
กันทางตำรวจก็ไม่สามารถ จะรู้ไว้
อาวุธที่รวมอยู่ด้วย มีความเป็นมา
อย่างลึกลับซับซ้อนอย่างไร. ▲

‘ปฐมวัน’

จากกระบวน

ป่าไม้ศักดิ์สิทธิ์.

ในขณะที่รัฐบาลชุด ๕๐ วัน ก
ลัทธิสันตยาธิปไตยความวาระ และยังไม่
ทราบว่าจะมีที่ประชุมที่ใด จะได้รับ
การแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีอีกในคณะ
รัฐบาลชุดถาวรของ พล.ท. ถนอม ภิ
กิจร ข้าราชการไม่เพียงมั่งคั่งในกระทรวง
เกษตรก็ได้รับออกมาสืบหาว่าเมื่อ
ไม่นานมานี้ คนสนิทของนายวิบูลย์
ธรรมบุตร รัฐมนตรีเกษตร ยื่นคน
สนิทของ พล.ท. ถนอม ปลัดคณะที่
มนตรีช่วยว่าการเกษตร ทวีความม
ไทยกันที่หน้าห้องรัฐมนตรี ทั้งส
เนื่องมาจากการ “จอง” ตำแหน่ง
ยักยอกเข้าไม่แทน นายเกษม คมก
คือนายวิบูลย์ ธรรมบุตร รัฐมนตรี
เกษตรได้เสนอเรื่องขอแต่งตั้ง นาย
สวัสดิ์ มาผล ซึ่งเป็นคนของนาย
วิบูลย์ไปเป็นอธิบดีกรมป่าไม้ แทน
เกษม คมก ซึ่งขณะนั้นกำลังถูกสอบสวน
โดยอ้างว่า พล.ท. ถนอม ปล
คณะที่ รัฐมนตรีช่วยว่าการก็เห็น
ชอบด้วย ไปยังกรมพลศึกษา ณะ
รัชต์ รัฐมนตรีวิบูลย์จึงได้ให้คนสนิท
นำหนังสือนี้ไปให้ พล.ท. ถนอม เห็นที่
บ้านพักกรมทหารม้าในกลางคืน แต่
พล.ท. ถนอมไม่ยอมเซ็น และอีกหนังสือ
ฉบับนี้ไว้ บอกว่าจะนำไปคืนที่กระทรวง
ในวันรุ่งขึ้น และรัฐมนตรีวิบูลย์
บันทึกไปว่าการตั้งนายสวัสดิ์เป็นอธิบดี
กรมป่าไม้ คนไม่ให้เห็นชอบด้วยตาม
ที่อ้างไว้ในบันทึกเสนอ กรมพลศึกษา
ซึ่งเท่ากันเป็นการ “ทู่” ผู้บัญชาการ
ทหารสูงสุด และยังอ้างความไม่เหมาะ
สมอีกหลายประการ โดยเฉพาะข้ออ้าง
ที่ว่า รัฐบาลนี้จะสิ้นสุดลงแล้ว ถ้ารัฐ
มนตรีวิบูลย์ เสนอไปคนไม่รับผิดชอบ
แล้วจึงได้คนสนิทของตน พิมพ์สำเนา
บันทึกดังกล่าวไว้ ซึ่งคนสนิทของรัฐ
มนตรีวิบูลย์ ได้ใช้กำลังเข้าแย่งชิง
เพื่อไม่ให้พิมพ์ (อ่านต่อหน้า ๔๗)

บทวิจารณ์การเมือง

ภายในประเทศ.

คุณพจน์กับรัฐบาลใหม่:

ตั้งแต่เปลี่ยนการปกครอง ๒๕ ปีมา
นี้เห็นจะไม่มีนายกรัฐมนตรีคนใดที่
มีใจแคบเกี่ยวหน้าคงเท่าที่คุณพจน์ สารสิน ซึ่งปฏิเสธไม่ยอมรับตำแหน่ง
นายกรัฐมนตรี ทั้งๆที่สมาชิกพรรคชาติสังคม ที่มีเสียงมากในสภาได้ลงมติ
ไว้วางใจเชื่อถือให้เป็นนายกรัฐมนตรีเสียไป ที่คุณพจน์กล่าวว่า ผู้ที่จะเป็นนาย
กรัฐมนตรีจะต้องเป็นบุคคลที่ราษฎรเลื่อมใสศรัทธา ย่อมเป็นการถูกต้องด้วย
ระบอบประชาธิปไตยด้วยเหตุนี้ แต่สำหรับประเทศไทยเคยมีตัวอย่างมา
หลายครั้งแล้ว ที่นายกรัฐมนตรีไม่ใช่บุคคลที่ราษฎรเลื่อมใสศรัทธา หาก
แต่ว่าเมื่อสภาไว้วางใจแล้วก็เป็นนายกรัฐมนตรีได้เช่นจอมพล ป. พิบูลสงคราม
เป็นมาหลายปีหลายครั้ง เพิ่งมาเล็ดลอดไปเมื่อ
ปี ๒๕๐๐ นี้เอง แม้ว่าจอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์
และในที่ประชุมพรรคกิจสังคมได้ คุณพจน์เห็นแก่ชาติ
บ้านเมืองก็ถามคุณพจน์ดีที่เหตุผล เป็นคำสัพทว่า
การที่ไม่รับเลือกย่อมเป็นการช่วยบ้านเมืองขึ้นคั้ง ก็
ได้ ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีการเมืองควรสนใจ และจำ
ไว้เป็นบรรทัดฐานของนักการเมืองทุกที มีศิริโอคัยปะ
และรักษาแบบธรรมเนียมของประชาธิปไตย ที่ทำให้ได้
คนรุ่นหลังจำไว้เป็นคำรา.

มาเมื่อวันที่ ๒๖ ธ.ค. เราจึงทราบแน่ชัดว่า
พลโท ถนอม กิตติขจร ได้รับเลือกจากพรรคชาติ
สังคมอันประกอบด้วยพรรคสหภูมิ, สมาชิกประเภท ๒ และสมาชิกหน้าเก่า
ของพรรคการเมืองเก่าให้ เป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว ทั้งๆที่พระเจ้าวรวงศ์เธอ
กรมหมื่นนคราธิปพงษ์ประพันธ์ ที่ถูกขยาพรรคการเมืองเก่าและนาย พจน์ สาร
สิน นายกรัฐมนตรีมีความเห็นสอดคล้องกันที่ว่า บุคคลที่ควรจะเป็นนาย
กรัฐมนตรีนั้น คือหัวหน้าพรรคที่มีสมาชิกมากกว่าพรรคอื่นที่ไว้เลือกเข้า
มาในสภา ถ้าว่าไปเมื่อยังไม่ถึงพรรคชาติสังคมแล้วก็ต้องเป็นนาย สุกิจ
นิมมานเหมินท์ หัวหน้าพรรคสหภูมิ ซึ่งมีสมาชิกเลือกเข้ามาถึง ๔๕ คน
มากกว่าพรรคอื่นๆหมดแก่คนเมื่อได้ทั้งพรรคชาติสังคม ซึ่งรวมพรรคสหภูมิ
เข้าด้วยแล้ว ซึ่งมีจอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นหัวหน้าทำนอมพลสฤษดิ์
ก็ควรเป็นนายกรัฐมนตรี จึงจะถูกต้องตามระบอบประชาธิปไตยที่ในกรมเรา
และคุณพจน์ ได้แสดงทรรศนะแห่งความนึกเห็นต่อหนังสือพิมพ์.

เราเข้าใจว่า เมื่อได้ตั้งประ
ธานสภา แล้วเป็นหน้าที่ของประธาน
สภาที่จะต้องหาเสียงสมาชิกในสภา

โดย....."ตราทิม"

ว่าผู้ใดควรจะเป็นนายกรัฐมนตรี แล้วก็นำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณา
แก่เฉพาะคราวนี้ ประราชสภาเห็นจะไม่ต้องหาเสียงตามพิธีการครั้งนั้น คง
นำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณาที่เดียว เพราะว่าพรรคชาติสังคมเป็นผู้
เลือกพลโทถนอมมา ซึ่งมีเสียงมากที่สุดอยู่ในสภาตามที่มีเสียงส.ส.ประเภท
๒ เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ถึง ๑๒๓ คน. และตามที่พลโทถนอมได้ให้สัมภาษณ์
ต่อหนังสือพิมพ์เมื่อ ๒๖ ธ.ค.ว่า ท่านจะรักษาเกียรติยศไว้ภายใน ๑๖ วันคือขอ
ที่ทำงานด้านอื่นใด-สัปดาห์ รมย์น้อย.

คณะรัฐบาลใหม่ก็คงประกอบด้วยรัฐมนตรีหน้าเก่า นนเองส่วน
มาก มีอยู่ ๒ กระทรวงที่ทำให้เราอดคิดไม่ได้คือกระทรวงมหาดไทยและ
กระทรวงการคลัง ซึ่งรัฐบาลพจน์ได้เลือกเอาปลัดของสองกระทรวงนี้มา
ครองตำแหน่งรัฐมนตรีว่าคนพจน์เลือกเอา ม.ล. ปิ่น มาลากุล เป็นรัฐมนตรี
ว่าการศึกษาและนาย เสริม วินิจฉัยกุล เป็นรัฐมนตรีว่าการคลังต่อไป ก็
คงไม่มีปัญหาอะไร แต่ถ้าเลือกคนอื่นเป็นรัฐมนตรีไม่
ทราบว่าจะเอา ม.ล.ปิ่น ไปไว้ที่ไหน เพราะม.ล.ปิ่นได้
ลาออกจากตำแหน่งปลัดกระทรวงศึกษา โดยเด็ดขาด
แล้ว ส่วนคุณเสริมก็ลาออกจากตำแหน่งปลัดกระทรวง
การคลังเพื่อไปล่าเราไม่ทราบ และระบอบรับเป็น
ปลัดกระทรวงคลังต่อไปหรือไม่ ก็ยังเป็นปัญหาอยู่อีก
ข้อหนึ่งเหมือนกัน.

เราอาจจะเลือกผิดจนถึงระบอบประชาธิปไตย กัน
ได้เสียทีหละกระมัง และเรื่อกว่าระบอบการปกครอง
ประชาธิปไตย ในเมื่อทหารประจำการทั้งพรรคการเมือง
และก็ไม่ควรโกรธซึ่งหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ ที่เขา
เรื่อกการปกครองของเราว่า รัฐบาลทหาร อยู่เฉยๆ ซึ่งสุภาพชนต้องเผชิญ
กับความหวังว่า คณะทหารปกครองประเทศไทยอยู่ในขณะนี้ ซึ่งว่ากันว่าเป็น
ความจำเป็นที่คงปฏิบัติอย่างนั้น และเห็นจะไม่มีความสุขใจและมีผลไม่เท่า
ทำนอมพล ป. พิบูลสงคราม. ที่ทรงโคโยเตนเมื่อได้อ่านข่าวประเทศไทยใน
ขณะนี้ที่ผู้ครองอำนาจประเทศไทยในชั่วขณะนี้ ใ้คนแบบขบถการเมืองของ
ท่านมาใช้เลือกครบถ้วนแล้ว เว้นแต่ถ้าควรขยับขยับเขยื้อนด้วยท่านนั้น
ถ้าควรยกเลิกแสดงฤทธิ์และเดชเช่น สมัยศัพนแล้ว อันนี้ว่าเราได้วิ
การปกครองประเทศไทยก่อน ๑๖ ธ.ค. มาใช้โดยสมบูรณ์แบบซึ่งขณะนี้ พล
ทอ.ไอศว ไอศวแสนยากร อธิบดีการวัดเป็นรองหัวหน้าพรรคชาติสังคมด้วย
หากแต่ว่าท่านผู้นี้เป็นผู้เชื่อถือเป็นสุจริตมีภาพพจน์ที่ใคร่ความมา ทำข้อควร
หาพิสัยเดิมของท่านอยู่แต่เมื่อถึงคราวเลือกคงซุ่มในเคืองเมษายน ๒๕๐๑

ไม่ทราบว่าจะเอาตำแหน่งอธิบดี
การวัดไปผสมผสาน กับตำแหน่ง
รองหัวหน้าพรรค (อ่านต่อหน้า ๓๓)

ถ้าแม้ว่าพบภาพชีวิตของดิฉันมิได้ โลกไหนไหนที่ขานต่อไปอีก
เพียงแต่กลับไปที่ชีวิตอย่างเสี่ยงภัยตามฤดูกาลของทุ่งพุดที่บ้านตามเดิม ก็
ดูเหมือนว่าวันที่กลับมาแล้วจะจบลงแล้ว เพราะต่อจากนั้นก็จะมีอะไร
ไร้อีก มันคงเหมือนๆกับชีวิตของผู้หญิงบ้านนอกทั่วไป ที่พอถึงเวลา
ก็จะมีผู้ชายมาสู่ขอหรือตกลงแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาไป แล้วช่วยกัน
ทำมาหากินเลี้ยงตัวไปจนกว่าจะสิ้นอายุขัยในสภาพที่ไม่ดี และไม่เลวไป
กว่าเดิมเท่าใดนัก ดังที่คนชนบทเป็นมาหลายชั่วคนแล้ว เขาเคยทำนา

อยู่อย่างไรก็ทำอย่างนั้น เคยให้ลูก
เรียนหนังสือพออ่านออกเขียนได้ ขัน
หลานก็ให้ลูกอ่านออกเขียนได้ อยู่ตาม
เดิม ชีวิตชนบทของเมืองไทยไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลง เมื่อหาสิบปีหรือร้อยปี
ก่อนเป็นอย่างไ...ในสมัยปรมาณุก็นั่ง
เป็นอยู่เช่นนั้น.

เมื่อหาสิบปีก่อน.. เมื่อก่อนออกจากรัก
ไปหาหมอด้ายหรือหมอกกลางบ้านเดี๋ยว
นี้หมอด้ายก็เรียนวิชานี้มาจากคนชั้น
พวกนี้ก็ยังทำหน้าท้อย่างเดิม เมื่อก่อน
พอเป็นไข้มาเลไข้ไข้จนมอง จนเพื่อ
คลั่งก็หาว่าผีเข้า เอาไปรคน้ำมนต์ไล่ผี
คนจำละหวั่น เดิวนั้นก็ยังมีคนจำมนต์
อยู่เหมือนกัน ครั้งนั้นเด็ก ๆ อาศัยศ
ลาตามวัดเป็นทั้งเรียนหนังสือ ขณะนั้นก็
ยังอาศัยศาลาด้วย นั่นเอง.

ถ้าคิดไม่ได้เป็น "กระต่ายตื่นตูม"
ไปตีหมาหมาว่าอาจได้สามีเป็นชวมา
หรือพ่อค้าเล็ก ๆ สักคนหนึ่ง มีลูกสักสี่
ห้าคนแล้วปล่อยให้คนตัววิ่ง ๆ จนโต
พอที่จะเรียนหนังสือพออ่านออกเขียนได้
แล้วก็ให้มาช่วยทำมาหากิน... อาจบวช
ให้สักพรรษา ไปเป็นทหารแล้วกลับมา
หาถิ่นและเสียภาษีต่อไป โดยไม่ได้มี
ส่วนรู้ เลขาว่าภาษีที่เสียไปนั้นท่านเขาไป
ทำอะไรกันบ้าง เงินที่เราช่วยออกไปแต่
ละปีนั้น ท่านเขาไปแบ่งกันกินอย่างไร
ใครจะเป็นนายกรัฐมนตรี คิววิธโหม
ใครจะเป็นอธิบดีตำรวจ ในวิถีทางอย่าง
ไร เราไม่รู้...ขอเพียงอย่างเดียวให้มิ
วิตรคอยเป็นคนขับไปเท่านั้น คนชน

แรงผลักดันจากขบวนการเปลี่ยนแปลงชีวิตหญิงหนึ่งให้จมดิ่งในจารโสมม

นิยายใหญ่เยี่ยมยิ่ง

เขียนพร้อมด้วยข้อคิดจากความรู้สึกในสังคมปัจจุบัน

โดย นักประพันธ์

ที่สร้างงานเพื่อประโยชน์ของมนุษยชน

บทเกือบจะไม่ไว้ใจกว่า เขาควรมีสักที่
เป็นเจ้าของประเทศ เหลือคนนายกรัฐ
มนตรี การกินเกลือกออกากินที่อา
คัยของกิน ทำให้อีกกินได้ประสพกับ
ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่บางครั้งก็แสน
จะซับซ้อนขึ้นทรมานไปกัมนักด้วย แต่
อย่างคราวนี้แสนร้อน เขาไปตั้งชีวิตไว้
และนั่นคือมรสุมชีวิต ที่โหมกระหน่ำ
เอาแต่ชีวิตของกิน อย่างไม่หยุดยั้ง
ต่อไป มันก็ชีวิตของกินจึงมีเรื่อง
ราวสืบเนื่องไปอีกจนถึงทุกวันนี้เป็นม
อวสานจริง ๆ ไม่เหลืออะไรไว้อีกเลย
นอกจากกระดูก ๆ สองสามชิ้นของกิน
ที่อาจถูกทิ้งให้มอมอยู่บนพื้นพลา...

ในราตรีนั้นว่าแล้วและเปล่านั้นก็
นั้น กิดหวังเกล็ดหินไปจากบ้านอย่าง
ไรทุกหมอยปลายทางกินไม่รู้เพิ่มเติม
กันว่ากินถนัดจะไปไหนและมุ่งไปหา
ใคร ในโลกนี้ไม่มีใครจะเป็นที่พึ่งของ
กินได้เลยแม้แต่คนเดียว ความอย
อ่นจากเจ้าหน้าที่จะควรระวังไว้ ก็
ปลาสนาถาไปสิ้นแล้ว พ่อของกิน
ถูกยิงตายโดยไม่มีการเหลียวแลไม่มี
แม้แต่ความเห็นใจว่า พ่อได้กินจนทำ

หน้าที่ของมนุษย์ต้องการความถูกต้อง
และคิดว่าในวิถีทางการเมือง ดิฉันอยาก
จะคิดเหลือเกินว่า บุคคลที่พิฆาตพ่อ
อย่างโหดเหี้ยมนั้น น่าจะต้องเป็นลูกมือ
ของนักการเมืองผู้ทรงอำนาจซึ่งอาจเป็น
ได้ทั้งชาวบ้านธรรมดาและเจ้าหน้าที่จะ
ถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพ่อของกินจึง
ตายเปล่า เหมือนหมากกลางถนนตัวหนึ่ง
เช่นนั้นเล่า และดิฉันจะไปหวังอะไรได้
มากนักจากเจ้าหน้าที...

มือของกฎหมายน่าจะยาวพอที่จะ
ตะครุบตัวผู้กระทำความผิดได้ ถ้าหาก
ว่าผู้กระทำความผิดนั้น มิใช่ผู้มีอำนาจ
หน้าที่ตามกฎหมายเสียเอง และดิฉัน
ก็ได้ทราบแก่หูและตาตนเองว่าเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้นยังเป็น "เรื่องเล็ก"
ถ้ามาเทียบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัย
ปัจจุบัน ซึ่งมีทั้งการใช้อำนาจหน้าที่
อย่างโจ่งครึ่ม การโกงอย่างหน้าด้าน
การข่มขู่รังแก รวมทั้งการพิฆาตเช่น
ฆ่าอย่างไร้ปราณีแต่ฝ่ายตรงข้าม ถึงแม้
ดิฉันจะเชื่อว่าเมืองไทยขณะนั้น เกือบจะ
เป็นทั้งสิ่งของถูกดัดจริตไปทั้งเมือง
แล้ว ก็น่าจะมิ "คน" พยายามช่วยกัน

แต่ในส่วนที่เลวทรามให้กลับเป็นกึ่ง
มายังตามสติกำลังของตน และกิด
ก็เป็นคนหนึ่ง...ซึ่งไม่แน่ว่าดิฉันน่าจะ
การกระทำทางปวงของกินจะเป็นความ
ก็ความถูกต้อง ในทรรคนะของเพื่อน
ร่วมชาติหรือไม่.

จนกระทั่งถึงวันเกิดไปอย่างขวัญ
หมักผืนนี้เอง กิดนั้นก็ถูกจับแขนไว้
ความกลัว ทำให้กิดนั้นสั่นสั่นทุกแรง
พอปลดมาได้ก็วิ่งต่อไปอีก พยายาม
วิ่งให้เร็วขึ้น แต่ที่เพิ่มเติมว่า
กิดนั้นจะอ่อนแรง เกินกว่าที่จะทนพัน
การจับกุมเสียแล้ว มันอ่อนเปลี้ยเกิน
ไปจนถ้าว้าขาแทบไม่ออก หลายครั้งที่
กิดนั้นชวนเชลลไปข้างหน้า เมื่อคงตัว
ก็วิ่งต่อไปอีก และในที่สุดก็มีมือมา
จับกิดนั้นไว้แน่น พร้อมมอมมีเสียงถาม
กัน ๆ.

"บ๊วย...ทำไม...จะหนีไป
ไหน...ดิฉันเอง แคงอ่อนใจแล้ว"

ความกลัวค่อย ๆ สลายตัวไปบ้าง
เมื่อปรากฏว่า ผู้ที่จับแขนดิฉันไว้เป็น
เกิดหญิงในวัยเดียวกับกิดนั้นเองแต่
ถึงอย่างไร กิดนั้นก็ระแวงสงสัยอยู่

นิยายประจักษ์ประจักษ์สังคมและการเมือง
โดย..... ตรีรัตน์ สถาปนา

จดหมาย การเปิด

ฉบับที่ ๒๐

เรื่อง พลโท ถนอม กิตติขจร

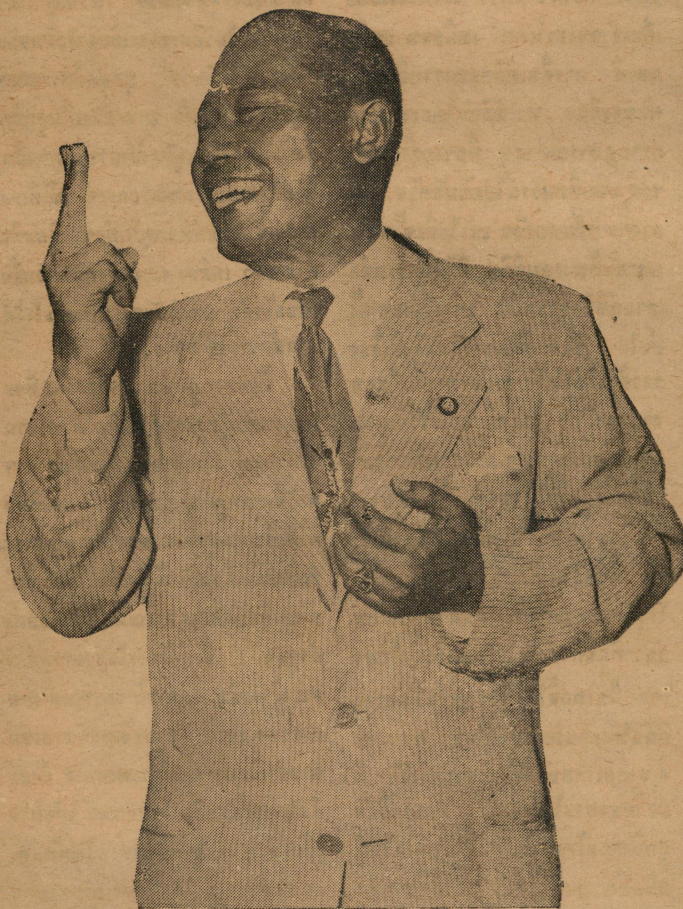
รับเป็นนายกรัฐมนตรี

๒๖ ธันวาคม ๒๕๐๐

ถึง พลโท ถนอม กิตติขจร
นายกรัฐมนตรี.

จดหมายฉบับนี้ขอได้โปรดถือ
ว่าเป็นจดหมายฉบับแรก ถึงนายก
รัฐมนตรีคนใหม่ที่สุดของประเทศ
ไทย ในทันทีที่ท่านยอมรับตำแหน่ง
อันมีเกียรติยิ่ง ซึ่งจะต้องถูกจารึกไว้
ในประวัติศาสตร์ ของชาติไทยด้วย
นั้น เราคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ท่านจะ
ต้องแบกภาระอันสำคัญเข้าไว้ และ
ถึงเวลาแล้วเช่นเดียวกัน ที่ท่านจะ
ต้องเป็นตัวของตนเอง ในอันที่จะ
บริหารราชการแผ่นดิน ให้ลุล่วง
ไปโดยให้ได้ผลเต็มที่.

ความจริงท่านมิใช่นักการเมือง
ที่คุ้นเคยกับการเมืองมาแต่ก่อน หาก
ท่านเป็นผู้ที่คุ้นเคยกับการทหารมาแต่
แต่เดิมความไม่คุ้นเคยกับการเมือง
อาจทำให้ท่านรู้สึกไม่สบายใจ และ
คิดว่าการบริหารงานของท่าน จะไม่ได้
มีผลเต็มที่เท่าที่ควร ขออนุญาต
ให้ท่านอย่าเพิ่งท้อใจในขณะที่ท่านได้กลาย
เป็นผู้รับผิดชอบไปแล้วโดยสิ้นเชิง ต่อ
การบริหารราชการแผ่นดินทั้งปวง ใน
ฐานะที่หัวหน้าคณะรัฐบาล และจริง
อยู่, ที่ท่านมีน้ำใจอันแสดงว่าสปรัก
ซึ่งสมัยวิฤกษ์ก็โดยยอมรับว่า ท่านไม่มี
ความสามารถ เองว่าจะบริหารราช
การไม่ได้หรอก โดยเฉพาะในปัญหา
ที่เกี่ยวข้องกับต่างประเทศ แต่ทว่าสิ่งต่าง ๆ

อันเป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดความหนักใจขึ้นนั้น จะอีกสักเข้าไปไกลโดยง่ายก็ถูก
ด้วยความเข้มแข็งของท่านเอง และด้วยความร่วมมืออย่างแข็งขันของคณะรัฐ
มนตรีเจ้ากระทรวงทบวงกรมทั้งหลาย.

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล ที่ประชาชนเรียกร้อง
ต้องการอยู่ในขณะนี้คือนโยบายอิสระ ซึ่งหมายความว่ารัฐบาลจะคงเป็น
ตามหลักประชาธิปไตยที่จะเกิดความพลัดถิ่น หรือประเทศอื่นใด รัฐบาล
ชุดของท่านจะต้องเป็นรัฐบาลของประชาชน ไม่ใช่รัฐบาลที่อยู่ใต้แรงกดดัน
จากภายนอกที่ประชาชนเกลียดชังมาแล้ว จากรัฐบาลจอมพลแปลกพิบูลส
งคราม การเข้าถึงประชาชนนั้นเป็นสิ่งที่จะต้องทำได้ไม่ยาก ถ้าหากว่าท่านตั้งใจ
จะทำ แต่เราคิดว่าท่านคงจะกระทำได้โดยเหตุที่ท่านเคยกล่าวไว้แล้วครั้ง
หนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ว่า นโยบายที่เหมาะสมที่สุดก็คือ (อ่านต่อหน้า ๔๔)

อย่างเดิม เพราะไฟแสงสว่างที่สลัว
รางเซ่นั้น ก็ฉันไม่อยากจะเชื่อว่าฉันจะ
ไม่ใช้กลอุบายของลวงทุก ที่ระคกคาม
มากกว่าตัวฉัน ไปช่วยฉันให้หลุด
ลาญ ก็ฉันเองจะเป็นใครคงพียง
ที่เป็นพวกเจ้าหน้าทีที่ก้าวร้าว ซึ่งจะมา
ลาถตัวฉันไปเข้ากระรวงเพราะข้าพ
กาย ก็ฉันก็กลัวการร้องไห้ปล่อยอยู่
ตลอดเวลา แต่เสียงร้องของก็ฉันไม่
ก็แรงนักเพราะมีอิทธิพลประดังขึ้น
มากับ.

“จะหนีไปไหน...ใครทำอะไร...
แต่ก่อน เพื่อนของเองเคยจะขบมา”
เจ้าของมือที่ขบมก็ฉันไว้ อย่างมันคง
กล่าวซ้ำให้ก็ฉันนั้นใจ.

ก็ฉันค่อยคลายใจลงบ้าง การก็
รณกลั่นฮ้อยลงไป แต่ยังมีใจทอ
ซึก ๆ ในทรวงอดป่วนร้างไปหมดเพราะ
แรงสั่น.

“บอกซิว่าใครทำไม หนีใคร?”
แต่ก่อนถามซ้ำ.

“ฉันไม่อยู่แล้ว ไม่อยู่ด้วยเขาอีก
แล้ว” ก็ฉันถลันตอบไปอย่างซึ่งไม่
ทรงถึคำถาม เห็นจะเพื่อนมาจาก
ความที่ฮอกรอนฝั่งใจมาถนัดอย่างฮอ
“นั่นซิ” แต่ก่อนปลอยเสียงฮอน
โยน “ใครทำอะไรให้ล่งถึงจะไม่อยู่
บ้าน?”

“ล่งพุท”
“ล่งพุททำอะไร?”
“ฉันเอาไม้ก็ล่งพุทเพื่อนถนัด
ฮอยฮอยริมประตู.”

“ทำไมถึงไปก็ถ ขงงงเลา?”
แต่ก่อนมีเสียงก่นก่น ขึ้นมาทันที
เหมือนถนัดเห็นว่า ก็ฉันทำผิดถนัดจริง
ด้วย.

ก็ฉันก็คิดว่า แม้แต่แต่ก่อนถนัด
คงถนัดความผิดเหมือนถนัด และแต่
ก่อนคงจะช่วยเหลือใครก็ฉัน ไม่ได้มาถนัด
ฟังเสียงแต่ก่อนถนัดแล้วว่า แต่ก่อน
ถนัด ย่างที่อาจช่วยเหลือก็ฉันไปส่งถนัด
ถนัดแสนถนัดก็ฉันได้ ก็ฉันสมกับ
หลุดจากมือของแต่ก่อน และถนัด
จะถนัดถนัดไป...